

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

27 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte - Petru Ursache,

judecătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti, Ghenadie Nicolaev,
Nadejda Toma,

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în
Procuratura de circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic, prin care se solicită
casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2016,
în cauza penală în privința lui

Molojen Vladimir

Gumeniuc Anatolie

Goncearov Valeriu

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 18.01.2012-09.12.2015;

instanța de apel: 22.02.2016-29.11.2016;

instanța de recurs: 31.01.2017-27.06.2017;

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală
legal executată.

C O N S T A T Ă:

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 09 decembrie
2015, *Molojen Vl.*, a fost achitat de sub învinuirea săvârșirii infracțiunilor
prevăzute de art. 327 alin. (2) lit. c) și art. 329 alin. (2) lit. b) Cod penal, pe motiv
că acțiunile acestuia nu întrunesc elementele infracțiunii.

Prin aceeași sentință, a fost achitat și *Gumeniuc A.* învinuit de săvârșirea
infracțiunii prevăzute de art. 329 alin. (2) lit. b) Cod penal, iar *Goncearov V.*, a fost

achitat de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (3) lit. d) Cod penal, pe motiv că acțiunile acestora nu întrunesc elementele infracțiunii.

2. De către organul de urmărire penală *Molojen Vl.*, a fost învinuit de faptul că, deținând în temeiul ordinului nr. 79p din 30.05.2008, funcția de director General al Întreprinderii de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru”, având calitatea de persoană cu funcție de răspundere în virtutea prevederilor art. 123 Cod penal, fiind competent potrivit prevederilor art. 8 alin.(1) lit. a), b), c) și g) al Legii cu nr.146-XIII din 16.06.1994, „Cu privire la întreprinderea de stat”; pct. 3.2 lit. b), pct. 4.2 lit. a), b) și e) din Contractul nr.1 din 28.05.2008, încheiat între Fondatorul și Administratorul Întreprinderii de Stat; pct. 39 lit. a), b), c) și g) ale statutului Întreprinderii de Stat „Registru” din 02.07.2007, aprobat de Ministrul Dezvoltării Informaționale să conducă activitatea întreprinderii și să asigure funcționarea ei eficientă, să acționeze fără procură în numele întreprinderii, să reprezinte interesele întreprinderii în relațiile cu persoanele fizice și juridice, să administreze mijloacele întreprinderii și să încheie contracte; contrar prevederilor art. 5 alin. (2), alin. (3) lit. b) și c), art. 9 alin.(1) lit. b) și c), art.11 alin.(5) lit. a) și f) al Legii nr.16-XVI din 15.02.2008 „Cu privire la conflictul de interese”, care îl obligau să renunțe la interesele personale ce pot compromite deciziile oficiale, luate cu participarea lui, să se abțină de la participarea la luarea sau executarea unor astfel de decizii, dacă acestea pot fi compromise de interesele lui personale sau de apartenența lui la o anumită organizație, să nu facă uz de serviciu pentru obținerea unui beneficiu neprevăzut de lege sau de contractul individual de muncă, să nu folosească, direct sau indirect, orice bun proprietate publică în interese personale, să informeze imediat, dar nu mai târziu de 3 zile de la data constatării, în scris, organul ierarhic superior despre interesul său ori al persoanelor apropiate, legat de decizia pe care trebuie să o ia personal, despre calitatea sa ori a persoanelor apropiate, de fondator, acționar, asociat, membru al consiliului de administrație, membru al comisiei de control sau de revizie a unei persoane juridice (comerciale sau necomerciale), dacă această persoană juridică a primit de la organizația publică în care activează, mijloace bănești, să renunțe sau să lichideze interesul personal, sau să demisioneze din funcția conflictuală deținută în calitate de persoană privată, având interes material și alt interes personal de a majora venitul S.C. „Altent-Com” S.R.L., al cărei fondatori sunt soția sa, *Molojen L.* și fiul lor, *Molojen Al.*, intenționat a folosit situația de serviciu, în următoarele împrejurări:

La 29.08.2008, *Molojen Vl.* acționând din intenție directă și fiind conștient de faptul că Întreprinderea de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru”, este unica în RM care acordă servicii de documentare a populației, confecționare și perfectare a actelor de importanță statală, a legitimațiilor și a

altor acte de evidență strictă și nu este necesară reclamarea serviciilor respective, înțelegând că achiziționarea unui panou de publicitate este mai rentabilă decât locațiunea acestuia, în scop de publicitate a încheiat cu SC „Altent-Com” S.R.L., contractul nr. 2/9 de locațiune a unui panou publicitar cu iluminare, amplasat în mun. Chișinău, str. Alexandru cel Bun, 56, cu plata pentru chirie în sumă de 250 euro lunar. Ulterior, în baza contractului încheiat, în perioada 29.08.2008 – 01.06.2011, Întreprinderea de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru”, a efectuat către SC „Altent-Com” S.R.L. plăți în sumă totală de 128 139 lei, ce constituie proporții deosebit de mari. Conform raportului de expertiză judiciar-contabilă nr. 1480 din 03.06.2010, operațiunea economică privind arendarea panoului nominalizat nu a fost eficientă și necesară pentru Întreprinderea de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru”.

Astfel, Molojen VI. a fost învinuit că prin acțiunile sale intenționate, a săvârșit abuzul de serviciu, adică având calitatea de persoană cu funcție de răspundere a folosit intenționat situația de serviciu în interes material și în alte interese personale, prin ce a cauzat daune considerabile intereselor publice și drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, acțiuni soldate cu urmări grave, infracțiune prevăzută la art. 327 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Tot el, a fost învinuit de către organul de urmărire penală și pentru faptul că, deținând în baza ordinului nr. 79p din 30.05.2008, funcția de Director General al Întreprinderii de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru”, având calitatea de persoană cu funcție de răspundere în virtutea prevederilor art. 123 Cod penal, fiind obligat conform prevederilor art. 8 alin. (1) lit. a) și 1) al Legii nr.146-XIII, din 16.06.1994 „Cu privire la întreprinderea de stat”; pct. 3.2 lit. b), d) și e) din contractul încheiat între Fondatorul și Administratorul Întreprinderii de Stat nr. 1 din 28.05.2008; pct. 39 lit. a) și c), pct. 40) ale Statului Întreprinderii de Stat „Registru” din 02.07.2007, aprobat de Ministrul Dezvoltării Informaționale să conducă activitatea întreprinderii și să asigure funcționarea ei eficientă, să reprezinte interesele întreprinderii în relațiile cu persoanele fizice și juridice, să asigure folosirea eficientă, utilizarea și reproducerea bunurilor primite în gestiune operativă, să reducă cheltuielile materiale și să sporească rentabilitatea întreprinderii, contrar acestor obligații, neîndeplinindu-le, având o atitudine neglijentă față de acestea, în perioada de timp cuprinsă între 30.05.2008 și 10.03.2011, cunoscând despre faptul efectuării de către întreprinderea a cărei activitate o conducea, a plăților pentru locațiunea panourilor de publicitate oferite de SC „Altent-Com” S.R.L., în baza contractelor nr. 01/03.01.06 din 03.01.2006, nr. 02/01.06.2006 din 01.06.2006, nr. 29/9 din 29.09.2006, nr. 01/12.02.07 din 12.02.2007, nr. 30/3 din 30.03.2007, nr. 7 din 01.06.2007, nr. 1/07 din 30.06.2007, nr. 1/3 din 29.02.2008, fiind conștient de faptul că Întreprinderea de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru”, este unica în RM care

acordă servicii de documentare a populației, confecționare și perfectare a actelor de importanță statală a legitimațiilor și a altor acte de evidență strictă și nu este necesară reclamarea serviciilor respective și că achiziționarea unui panou de publicitate este mai rentabilă decât locațiunea acestuia, nu a întreprins acțiuni în vederea rezilierii contractelor de locațiune încheiate cu SC „Altent-Com” S.R.L., fapt care a cauzat Întreprinderea de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru”, un prejudiciu în mărime de 2 802 188 lei, ce constituie proporții deosebit de mari.

Astfel, Molojen VI. a fost învinuit că prin acțiunile sale intenționate, a comis neglijență în serviciu, adică având calitatea de persoană cu funcție de răspundere, nu a îndeplinit obligațiile de serviciu ca rezultat al unei atitudini neglijente față de ele, prin ce a provocat alte urmări grave, infracțiune prevăzută la art. 329 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Gumeniuc A. a fost învinuit de organul de urmărire penală pentru faptul că, deținând în baza ordinului Ministrului Dezvoltării Informaționale nr. 100 din 05.07.2005, funcția de Director General al Întreprinderea de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru”, având calitatea de persoană cu funcție de răspundere în virtutea prevederilor art. 123 Cod penal, fiind obligat conform prevederilor art. 8 alin. (1) lit. a) și l) al Legii nr. 145-XIII, din 16.06.1994 „Cu privire la întreprinderea de stat”; art.3, pct. 3.2 din contractul încheiat între Fondatorul și Administratorul Întreprinderii de Stat din 05.07.2005; pct.3.1 și pct.3.2 lit. b) din contractul încheiat între Fondatorul și Administratorul Întreprinderii de Stat din 02.07.2007; pct. 39 lit. a) și c) pct.40 ale Statutului Întreprinderii de Stat „Registru” din 02.07.2007, aprobat de Ministrul Dezvoltării Informaționale, să conducă activitatea întreprinderii și să asigure funcționarea ei eficientă, să reprezinte interesele întreprinderii în relațiile cu persoanele fizice și juridice, să asigure folosirea eficientă, utilizarea și reproducerea bunurilor primite în gestiune operativă, să reducă cheltuielile materiale și să sporească rentabilitatea întreprinderii, contrar acestor obligații, neîndeplinindu-le, având o atitudine neglijentă față de acestea, în perioada de timp cuprinsă între 01.01.2006 și 01.05.2008, cunoscând despre faptul efectuării de către întreprinderea, a cărei activitate o conducea, a plăților pentru locațiunea panourilor de publicitate oferite de SC „Altent-Com” S.R.L. în baza contractelor nr. 01/03.01.06 din 03.01.2006, nr. 02/01.06.2006 din 01.06.2006, nr. 29/9 din 29.09.2006, nr. 01/12.02.07 din 12.02.2007, nr.30/3 din 30.03.2007, nr. 7 din 01.06.2007, nr. 1/07 din 30.06.2007, nr.1/3 din 29.02.2008, fiind conștient de faptul că Întreprinderea de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru” este unica în Republica Moldova care acordă servicii de documentare a populației, confecționare și perfectare actelor de importanță statală, a legitimațiilor și a altor acte de evidență strictă și nu este necesară reclamarea serviciilor respective și că achiziționarea unui panou

este mai rentabilă decât locațiunea acestuia, nu a întreprins acțiuni în vederea rezilierii contractelor de locațiune încheiate cu SC „Altent-Com” S.R.L., fapt care a cauzat Întreprinderea de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru” un prejudiciu în mărime de 884 974 lei, ce constituie proporții deosebit de mari.

Astfel, Gumeniuc A. a fost învinuit că prin acțiunile sale intenționate, a comis neglijență în serviciu, adică având calitatea de persoană cu funcție de răspundere, nu a îndeplinit obligațiile de serviciu ca rezultat al unei atitudini neglijente față de ele, prin ce a provocat alte urmări grave, infracțiune prevăzută la art. 329 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Goncearov V. a fost învinuit de către organul de urmărire penală pentru faptul că, deținând în temeiul ordinului nr.173 p, din 21.07.2005 al Directorului General al Întreprinderii de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru” a Ministerului Dezvoltării Informaționale, funcția de director al Direcției Generale Logistică a ÎS „CRIS Registru”, având calitatea de persoană cu funcție de răspundere în virtutea prevederilor art. 123 Cod penal, în timpul îndeplinirii obligațiilor de funcție contrar prevederilor art. 8 alin.(1) lit. b), c) și g) al Legii nr. 146-XIII din 16.06.1994 „Cu privire la întreprinderea de stat”; art. 5, pct. 5.2.1), 5.2.2), 5.2.7) din contractul încheiat între Fondatorul și Administratorul Întreprinderii de Stat din 05.07.2005, care stipulau că numai Directorul General al Întreprinderii are dreptul să acționeze fără procură în numele întreprinderii, să reprezinte interesele întreprinderii în relațiile cu persoanele fizice și juridice, să încheie contracte din numele întreprinderii, intenționat a săvârșit acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, în următoarele împrejurări:

La 03.01.2006, Goncearov V. acționând din intenție directă, fiind conștient despre faptul că pentru a reprezenta Întreprinderea de Stat în care activează în relațiile cu persoanele juridice urmează să fie împuternicit prin procură de Directorul General al acesteia, în lipsa unei astfel de împuterniciri a încheiat cu SC „Altent-Com” S.R.L. contractul nr. 01/03.01.06 de locațiune a trei panouri iluminate cu text de caracter informațional, cu plata lunară a chiriei în mărime de 175 euro pentru fiecare. Termenul de acțiune a contractului fiind de 5 ani.

Prelungind acțiunile sale criminale, la 01.06.2006 Goncearov V., fără a fi împuternicit de Directorul General al Întreprinderii de Stat „Registru”, a încheiat cu SC „Altent-Com” S.R.L., contractul nr. 02/01.06.2006 de locațiune a unui panou iluminat cu text de caracter informațional, cu plata lunară a chiriei în mărime de 175 euro. Termenul de acțiune a contractului fiind de 5 ani. Ulterior, în baza contractelor încheiate prin depășirea atribuțiilor de serviciu, în perioada 01.01.2006-01.06.2011, Întreprinderea de Stat „Centrul Resurselor Informaționale

de Stat „Registru”, a efectuat între SC „Alten-Com” S.R.L. plăți în sumă totală de 894 065 lei, ce constituie proporții deosebit de mari.

Astfel, Goncearov V. a fost învinuit că prin acțiunile sale intenționate, a săvârșit depășirea atribuțiilor de serviciu, adică având calitatea de persoană cu funcție de răspundere a săvârșit acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, prin ce a cauzat daune considerabile intereselor publice și drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, acțiuni soldate cu urmări grave infracțiune prevăzută la art. 328 alin. (3) lit. d) Cod penal.

3. Împotriva sentinței a declarat apel acuzatorul de stat, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță, prin care să fie declarată inadmisibilă și excluderea din dosar a copiilor documentelor prezentate de apărare în ședința din 02.11.2015. Rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modul stabilit, pentru prima instanță, prin care *Molojen Vl.* să fie condamnat în baza art. 327 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita funcții publice pe un termen de 3 ani și în baza art. 329 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita funcții publice pe un termen de 3 ani. În temeiul art. 66 Cod penal, a-i retrage inculpatului distincția supremă de stat - "Ordinul Republicii".

Gumeniuc A. să fie condamnat în baza art. 329 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe un termen de 3 ani.

Goncearov V. să fie condamnat în baza art. 328 alin. (3) lit. d) Cod penal, la 7 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe un termen de 2 ani.

Admiterea integrală a acțiunii civile și dispunerea încasării de la *Molojen Vl.*, în beneficiul statului a prejudiciului material cauzat prin infracțiune în valoare de 2 930 327 lei, dintre care 534 403 lei, urmează a fi plătiți în mod solidar cu învinuitul Goncearov V.; de la *Gumeniuc A.*, în beneficiul statului a prejudiciului material cauzat prin infracțiune în valoare de 884 974 lei, dintre care 320 373 lei, urmează a fi plătiți în mod solidar cu învinuitul Goncearov V. și de la *Goncearov V.*, în beneficiul statului a prejudiciului material cauzat prin infracțiune în valoare de 39 289 lei.

În motivarea apelului declarat, acuzatorul de stat a indicat următoarele argumente:

- atât ordonanța de punere sub învinuire, cât și rechizitoriul nu conține informația privind esența urmărilor grave incriminate inculpatului *Molojen Vl.* Indicând în actele de învinuire că, întreprinderea de Stat „Centru Resurselor Informaționale de Stat „Registru” a efectuat către SC „Altent-Com” S.R.L. plăți în

sumă totală de 128 139 lei, ce constituie proporții deosebit de mari, organul de urmărire penală nu a indicat că această sumă reprezintă daune materiale în proporții mari aduse ÎS „Registru” sau bugetului de stat, sau intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, învinuirea nu conține o informație clară privind legătura cauzală dintre fapta imputată și urmările prejudiciabile, în special, cine a suportat aceste urmări. Dacă consecințele au fost suportate de persoanele fizice, așa după cum este indicat în rechizitoriu, atunci nu s-a indicat care din ele. Dacă atingerile au fost aduse intereselor publice, atunci nu s-a indicat în învinuire, în mod clar, esența acestor atingeri și modul în care ele, concomitent au adus daune intereselor ocrotite de lege a persoanelor fizice;

- organul de urmărire penală, nu a stabilit cu cât achiziționarea panoului ar fi fost mai rentabilă și nici suma cheltuielilor care ar fi fost suportate de ÎS „Registru” pentru întreținerea acestui panou în perioada vizată 29 august - 01 iunie 2011. Această apreciere a instanței are un caracter subiectiv și este în contradicție cu prevederile art. 26 alin. (2), 100 alin.(4), 101 alin. (2) Cod de procedură penală;

- din conținutul actului de învinuire și din probele cercetate în cadrul ședințelor de judecată rezultă clar că întreprinderea de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat Registru”, a efectuat către S.C. „Altent-Com” S.R.L., plăți în sumă totală de 128 139 lei, ce constituie proporții deosebit de mari pentru locațiunea unui panou, locațiune care conform raportului de expertiză a fost ineficientă și nu era necesară;

- la fel, în actul de învinuire este indicat că prin acțiunile sale intenționate inculpatul Molojen VI. a cauzat daune considerabile intereselor publice și drepturilor și intereselor persoanelor fizice. Faptul cauzării unui prejudiciu interesului public este invocat de reprezentantul părții civile Ministerul Tehnologiilor Informaționale (în continuare MTIC), Otgon Al-dru, care a declarat în cadrul cercetării judecătorești că prin faptele inculpaților a fost prejudiciat bugetul MTIC și indirect bugetul de stat. Probă care în coroborare cu acțiunea civilă înaintată definește foarte clar semnul laturii obiective urmarea prejudiciabilă. Instanța de judecată în loc să supună analizei actul de învinuire în coroborare cu probele cercetate, a extras din acesta contextul care ar favoriza argumentarea soluției pronunțate;

- întreprinderea de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat Registru”, este unica în RM care acordă servicii de documentare a populației, confecționare și perfectare a actelor de importanță statală, a legitimațiilor și a altor acte de evidență strictă, astfel logic este că profitul întreprinderii deși aparține statului este format din plățile făcute de populația RM pentru serviciile prestate, astfel, cheltuielile pentru locațiunea inutilă a panourilor publicitare au fost reflectate în prețul stabilit pentru perfectarea actelor de importanță statală, a

legitimațiilor și a altor acte de evidență strictă. Prin urmare nominalizarea concretă a persoanelor fizice este inutilă și nu poate influența nici calificarea faptei și nici stabilirea vinovăției inculpaților;

- instanța în contradicție cu prevederile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, nu a făcut o analiză a probelor cercetate în concordanță cu actul de învinuire, dar s-a limitat în a face o interpretare subiectivă a unor expresii din învinuire care au fost scoase din context;

- reieșind din prevederile art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de judecată nu se poate pronunța în favoarea unei modalități (acțiune sau inacțiune), de comitere a faptei, sarcina revenindu-i organului de urmărire penală”;

- instanța de judecată, în loc să argumenteze și să arate în sentință concluziile „obiective” care au determinat-o să pronunțe o sentință de achitare a căutat să se „agațe” de anumite erori admise în actele procedurale a căror esență mecanică este evidentă și care în fond nu afectează nici valabilitatea și nici înțelegerea actului procedural;

- atât, din textul învinuirii cât și din rechizitoriu rezultă clar că fapta incriminată inculpaților a fost comisă din imprudență, modalitatea neglijența. În acest sens, atât în actul de învinuire al inculpaților Molojen Vl. și Gumeniuc A. cât și în rechizitoriu, a fost indicat clar, ”contrar acestor obligații, neîndeplinindu-le având o atitudine neglijentă față de acestea”, „nu a întreprins acțiuni în vederea rezilierii contractelor de locațiune” din care rezultă că forma vinovăției este imprudența;

- potrivit prevederilor art. 248, 249, 260, 261 Cod de procedură penală, la 30.07.2015, a fost întocmit procesul-verbal de corectare a erorilor materiale prin care a fost stabilit în cadrul urmăririi penale, în partea descriptivă a ordonanței de punere sub învinuire a lui Molojen Vl. emisă la 20.12.2011, pe fila nr. 2; a ordonanței de punere sub învinuire a lui Gumeniuc A.; a rechizitoriului cauzei penale nr. 2010036320, pe filele cu nr. 3, 4, 22, 23, dintr-o eroare mecanică greșit a fost indicat „prin acțiunile sale intenționate”, Molojen Vl. sau după caz Gumeniuc A., a comis neglijență în serviciu. Deși în textul învinuirii este indicat că persoana învinuită nu a îndeplinit obligațiile sale de serviciu, neglijându-le ceea ce denotă forma vinovăției este neglijența și prin urmare exclude expresia prin acțiunile sale intenționate. Astfel, a fost dispusă suprimarea în partea descriptivă a ordonanței de punere sub învinuire a lui Molojen Vl.; a ordonanței de punere sub învinuire a lui Gumeniuc A. și a rechizitoriului cauzei penale nr. 2010036320, indicate supra a expresiei „prin acțiunile sale intenționate”, doar în contextul indicat în partea descriptivă a procesului-verbal;

- în cadrul ședinței de judecată care a avut loc la 02.11.2015, procesul-verbal a fost prezentat instanței de judecată, care prin încheiere protocolară a fost

anexat. Copia procesului-verbal al ședinței de judecată și a procesului-verbal de corectare a erorilor se anexează;

- neglijarea de instanța de judecată, a procesului-verbal de corectare a erorilor, deși acesta este anexat la materialele cauzei penale și este indicat în procesul-verbal al ședinței indică asupra lipsei de obiectivitate a acesteia și a părții, fapt prin care instanța a încălcat prevederile art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii;

- argumentele instanței privind necesitatea stabilirii existenței acordului locatorului la rezilierea contractului sunt absurde. Din moment ce în sentință, instanța indică la declarațiile martorului Răilean S. care deține funcția de director general al I.S. CRIS „Registru” din 23.03.2011, că după numirea sa în funcție toate contractele indicate în învinuirile aduse inculpaților au fost reziliate, fapt care demonstrează că nu a existat o problemă de a le rezilia;

- instanța de judecată reținând că „prejudiciul în mărime de 282 188 lei, indicat la descrierea faptei, nu și-a găsit confirmare. Astfel, instanța respinge acuzațiile fondate pe raportul de expertiză nr. 1480 din 03.06.2010 (f.d.44-103, vol. 6)”, și-a arogat atribuțiile expertului și a constatat că concluziile din raportul de expertiză nu sunt concludente și utile, fără a indica în baza căror probe a ajuns la o asemenea concluzie sau care cunoștințe speciale au făcut posibilă o astfel de constatare;

- prejudiciul în mărime de 2 802 188 lei, cauzat prin acțiunile inculpatului Molojen Vl. rezultă din documentul - nota Direcției Generale Control și Revizie a C.C.C.E.C. în care sunt reflectate calculele efectuate privind sumele achitate de I.S. C.R.I.S. „Registru” către S.C. „Altent-Com” S.R.L. pentru locațiunea a 12 panouri de publicitate pentru perioada 01.01.2006 - 01.06.2011; Prin aceeași notă este calculată mărimea prejudiciului cauzat prin acțiunile inculpaților Gumeniuc A. și Goncearov V.; Calculele au fost efectuate în baza ordinelor de plată și facturilor fiscale ridicate de organul de urmărire penală, care au fost cercetate în cadrul ședințelor de judecată;

- inculpatul Goncearov V., a înaintat obiecții împotriva probelor acuzării prezentând copia procurii nr. 06/1361 din 18.08.2005 eliberată pe un termen de 1 an, Goncearov V. a declarat că prin aceasta a fost împuternicit să semneze și contractele indicate în învinuire. În baza acestei procuri a semnat și alte contracte în perioada vizată. În acest caz, instanța din eroare sau din intenție nu a indicat că de fapt au fost prezentate niște copii, a căror autenticitate nu este cunoscută și care respectiv nu pot fi puse la baza sentinței în calitate de probe;

- instanța nu a asigurat prezența reprezentantului părții vătămate în ședința de judecată în care a fost terminată cercetarea judecătorească, prin

urmare a lezării dreptului acesteia de a înainta o acțiune civilă, implicit dreptul la accesul liber la justiție;

- în sentință, instanța a avut o poziție neclară și confuză, mai întâi invocă că, în cadrul procesului penal de procuror a fost înaintată acțiunea civilă, pe care o lasă fără soluționare, pentru ca apoi să indice că de fapt acțiunea civilă nu a fost înaintată, prin urmare sentința nu corespunde exigențelor prevăzute la art. 385 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, confuza existență privind soluționarea acțiunii civile este echivalentă cu neexpunerea asupra acesteia.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2016, apelul declarat a fost respins ca nefondat, fiind menținută fără modificări sentința.

5. Instanța de apel a constatat că, concluziile primei instanțe expuse în sentință cu privire la achitarea inculpaților corespund circumstanțelor stabilite la judecarea cauzei.

Prin urmare, instanța de apel a conchis că, din probele expuse, rezultă că instanța de fond a pronunțat o sentință de achitare legală, bazată pe probe concludente, verificate în ședință și expuse supra, deoarece în acțiunile inculpaților nu se conțin elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 327 alin. (2) lit. c), 329 alin. (2) lit. b) și 328 alin. (3) lit. d) Cod penal, iar argumentele apelantului sunt nefondate.

Astfel, partea acuzării, nu a argumentat prin probe cererea de apel, susținerea poziției sale și nu a motivat prin probe dezacordul cu concluziile instanței de fond, nu a prezentat careva probe noi, suplimentare în favoarea acuzării, astfel omițând posibilitatea legală de a o mai face, or, instanța de judecată nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau apărării, de aceea, alte probe decât cele deja enumerate și analizate nu au fost prezente și astfel situația va fi tratată în favoarea inculpaților.

Instanța a conchis că, în mod imparțial și convingător, partea acuzării în susținerea apelului asupra sentinței de achitare, nu a îndeplinit cerințele legii cu privire la prezentarea probelor de vinovăție a inculpaților, prezentarea probelor suplimentare, ce ar servi temei pentru o nouă interpretare a probelor de către instanța de apel.

Tot aici, contrar prevederilor art. 252 Cod de procedură penală, organul de urmărire penală nu a întreprins măsuri în vederea stabilirii circumstanțelor care au o importanță pentru a dovedi vinovăția sau nevinovăția inculpaților în comiterea infracțiunilor imputate.

Astfel, instanța de apel a constatat că infracțiunea imputată inculpatului Molojen VI. în baza art. 327 alin. (2) lit. c) Cod penal, este o infracțiune materială și se consideră consumată din momentul survenirii urmărilor prejudiciabile stabilite de lege. Atât în ordonanța de punere sub învinuire cât și în rechizitoriu,

nu este reflectată o informație clară privind urmările prejudiciabile ale infracțiunii comise. În rechizitoriu a fost indicat numai faptul că "CRIS Registru" a efectuat către SC "Alten-Com" SRL plăți în total de 128 139 lei, ceea ce constituie proporții deosebit de mari", însă acuzatorul de stat nu a indicat că suma respectivă ar fi echivalentul daunelor materiale în proporții mari aduse ÎS „CRIS Registru”, ori intereselor ocrotite de lege a persoanelor fizice sau juridice. Acest argument demonstrează însăși lipsa laturii obiective a infracțiunii, iar lipsa unui asemenea semn constitutiv, este egală cu lipsa elementului obiectiv. La fel, învinuirea formulată în rechizitoriu nu conține informația privind subiectul care a suportat consecințele prejudiciabile, situație, care nu permite constatarea celui de al treilea semn al laturii obiective - legătura cauzală dintre faptă și urmările ei.

În episodul infracțiunii prevăzute la 329 alin. (2) Cod penal, imputat lui Molojen VI., instanța de apel a conchis că acuzatorul de stat nu a indicat acțiunile ce trebuiau să fie întreprinse în vederea desființării raporturilor juridice civile. Or, potrivit clauzelor contractuale, raporturile juridice dintre părți, puteau fi desființate în baza acordului comun al ambelor părți, exprimat în scris sau pe cale judiciară la cererea unei părți.

În speță, lipsesc și urmările prejudiciabile a faptei incriminate. Acuzarea de stat, contrar prevederilor art. 96 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, nu a prezentat nici o probă pertinentă, concludentă și utilă, care ar demonstra prezența acestui element constitutiv. Prin urmare, nu s-a dovedit existența prejudiciului în valoare de 2 802 188 lei, sumă rezultată din Raportul de expertiză nr. 1480, din 03.06.2010, care a fost administrat în cadrul unui alt dosar și se referă la perioada 2006-2009. Concomitent, potrivit acuzării, infracțiunea ar fi fost comisă în perioada 2008-2011. Însăși expertul, fiind audiat în ședința de judecată a declarat că concluziile sale, reflectate în raportul de expertiză, nu pot fi considerate credibile și concludente.

În ce privește fapta imputată inculpatului Gumeniuc A. în baza art. 329 alin. (2) lit. b) Cod penal, instanța de apel la fel a conchis că, aceasta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii. La fel ca și Molojen VI., Gumeniuc A. a fost învinuit de comiterea neglijenței în serviciu. Respectiv, în aceleași împrejurări se atestă lipsa laturii subiective a infracțiunii, iar partea acuzării nu a prezentat instanței de judecată careva probe concludente, care ar atesta prezența prejudiciului, acesta fiind component al laturii obiective. Prin raportul de expertiză efectuat, nu se putea confirma prezența prejudiciului, deoarece experții nu au analizat situația pentru perioada în care potrivit învinuirii a fost comisă infracțiunea, ci raportul de expertiză a fost axat pe o altă perioadă, ceea ce face ca concluziile să nu fie concludente și utile.

Infracțiunea imputată inculpatului Gonciarov V. în baza art. 328 alin. (3) lit. d) Cod penal, reprezintă o componentă materială și se consideră consumată

din momentul producerii daunelor prevăzute de lege. Astfel, instanța de apel a concluzionat că la descrierea faptei în rechizitoriu, de către acuzatorul de stat nu s-a invocat că acțiunile inculpatului s-ar fi soldat cu cauzarea daunelor - a cărorva prejudicii. Or, acuzațiile potrivit cărora ÎS "CRIS REGISTRU" a efectuat către SC „Alten- Com” SRL plăți în sumă totală de 894 065 lei, ce constituie proporții deosebit de mari, nu echivalează cu o acuzare oficială de cauzare a prejudiciului în proporții deosebit de mari.

Inculpatul Goncearov V., a fost acuzat de faptul că a încheiat contractele expuse în învinuire, fără a avea procură. Însă, inculpatul a indicat un șir de contracte care au fost încheiate în perioada vizată în aceleași circumstanțe identice cu cele din învinuire. Competența inculpatului de a semna contractele este justificată prin dispoziția directorului general al ÎS "CRIS REGISTRU", nr. 06/1334 din 11.08.2005 și procura nr. 06/1361 din 18.08.2005. Așadar, în baza acestor documente, inculpatul a încheiat în perioada vizată în învinuire, mai multe contracte, inclusiv: contractul nr. 111 din 01.01.2006, una din părți fiind SRL „Chișinău-Gaz”; contractul nr. 197 din 30.05.2006, în calitate de parte figurând BC „Moldova-Agroindbank” SA și altele. Toate acestea demonstrează că în acțiunile inculpatului nu a fost identificat faptul depășirii în mod vădit a atribuțiilor de serviciu.

6. Împotriva deciziei instanței de apel declară recurs ordinar acuzatorul de stat, care, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului declarat, autorul invocă argumente similare cu cele indicate anterior în apel și *descrie la pct. 3. al prezentei decizii*, suplimentar menționând că, instanța de apel și cea de fond, au dat o apreciere greșită probelor pe dosar, în derogare de la prevederile art. 101 Cod de procedură penală, punând accentul doar pe depozițiile și versiunea inculpaților, care nu coroborează cu celelalte probe administrate la caz.

În fond, instanța de apel, în mod repetat incorect a concluzionat asupra legalității sentinței de achitare adoptate de către prima instanță, în privința inculpaților.

Decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii.

Cazul în care instanța de apel nu este de acord cu aprecierea probelor de către procuror și a ajuns la concluzia menținerii achitării inculpaților, urma să dezvăluie această concluzie expunându-și punctul său de vedere asupra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii și puse la baza deciziei de achitare, fapt care pe caz nu a avut loc, fiind efectuată o apreciere eronată și formală de ordin general a probelor și circumstanțelor cauzei penale.

În cazul dat, instanța de apel, nu a ținut cont și nu a apreciat totalitatea probelor ce dovedesc vinovăția lui Molojen Vl., Gumeniuc A. și Gonciarov V. în mod greșit a respins probele administrate de către acuzarea de stat, fără a fi constatate încălcări ale normelor procesuale invocate, a apreciat în mod superficial aceste probe, fără a fi evidențiate acele derogări invocate.

Instanțele de judecată în loc să supună analizei actul de învinuire în coroborare cu probele cercetate, au extras din acesta contextul care ar favoriza argumentarea soluției pronunțate.

În rezultatul acțiunilor infracționale ale inculpaților, statul a fost prejudiciat în valoare de 3 854 590 lei.

Prin urmare, în partea ce ține de formularea expusă în ordonanța de învinuire, este de menționat că aceasta nu trebuie și nu poate să conțină toate circumstanțele necesare pentru justa soluționare a cauzei penale. Or, potrivit prevederilor Codului de procedură penală, judecare cauzei are loc în baza probelor prezentate instanței de judecată și nu doar în baza actului de învinuire, în care de altfel este clar indicat cui i-a fost cauzat prejudiciul.

Totodată, această argumentare a instanțelor în vederea pronunțării soluției de achitare este cel puțin absurdă. Din această ordine de idei rezultă că în toate cazurile în care în cadrul cercetării judecătorești s-a stabilit că de fapt prejudiciul a fost cauzat altei persoane și nu nemijlocit părții vătămate, care participă la judecarea cauzei, instanța urmează să pronunțe o sentință de achitare, chiar și în cazul stabilirii tuturor elementelor infracțiunii.

Cele menționate denotă că, instanța în contradicție cu prevederile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, nu a făcut o analiză a probelor cercetate în concordanță cu actul de învinuire, dar s-a limitat la o interpretare subiectivă a unor expresii din învinuire care au fost scoase din context.

Instanțele de judecată în loc să argumenteze și să indice în sentință concluziile „obiective”, care le-au determinat să pronunțe o soluție de achitare a tins să se „agațe”, de anumite erori admise în actele procedurale a căror esență mecanică este evidentă și care în fond nu afectează nici valabilitatea și nici înțelegerea actului procedural.

Articolul 6 CoEDO, art. 20 din Constituție și art. 19 Cod de procedură penală, statuează accesul liber la justiție. Aceste norme fundamentale sunt izvor al altor norme cu caracter special existente în legislația procesual penală, așa cum este art. 376 alin. (1) și alin. (2), art. 377 alin. (2) Cod de procedură penală.

Mai mult ca atât, acuzarea consideră că la aprecierea probelor cercetate, instanțele de judecată în mod greșit au raportat circumstanțele constatate prin acele probe invocate și în mod greșit le-au interpretat și apreciat.

6.1. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, avocații Ursu N. și Nicoară V. în numele inculpaților, au

depus referință privind opinia lor asupra recursului ordinar declarat, solicitând inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Judecând recursul ordinar, în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal consideră că acesta urmează a fi respins din următoarele considerente.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Potrivit conținutului recursului declarat se constată, că în drept, acuzatorul de stat invocă temei de casare a deciziei instanței de apel prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care stipulează că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția iar motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii*.

Articolul 430 Cod de procedură penală, prevede expres cerințele față de cererea de recurs, indicând elementele obligatorii. Elementele de bază sânt conținutul și motivele recursului prin care, se precizează și se solicită cerințele procesuale în fața instanței de recurs.

Din conținutul art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală rezultă că motivarea recursului împotriva hotărârii instanței de apel este obligatorie, iar potrivit art. 430 pct. 5) Cod de procedură penală, în cererea de recurs trebuie indicate temeiurile prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală și motivele recursului cu argumentarea obligatorie a ilegalității hotărârii atacate.

În cazul în care recursul nu este motivat, instanța de recurs se află în imposibilitate de a judeca cauza în sensul agravării situației condamnatului, dat fiind că lipsește obiectul judecării respective. Instanța de recurs nu poate, din oficiu, să evalueze alte temeiuri în drept ale cazului de casare, decât cele invocate de recurent cu referire la textul de lege citat, cu excepția când, prin soluție, nu se agravează situația părții împotriva căreia este declarat recursul.

Conform practicii unitare, reglementarea dreptului de a declara recurs ordinar împotriva deciziei instanței de apel reprezintă, din partea titularului, atât un drept procesual de dezvoltare a atribuțiilor prevăzute de lege, cât și o obligație de a formula cererea respectivă în strictă conformitate cu cerințele stipulate în art. 427, 429, 430 Cod de procedură penală.

7.1. În recursul declarat de către procuror, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat care ar fi esența circumstanței că, *hotărârea atacată nu cuprinde*

motivele pe care se întemeiază soluția iar motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, omițându-se totalmente motivarea ilegalității deciziei contestate în acest sens, cu indicarea unor concrete erori în aspectul vizat, temeiurile invocate purtând un caracter declarativ, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al acuzării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

În context, este relevant că acuzatorul de stat nu indică nici un argument sau motiv în raport cu care instanța de apel nu s-ar fi pronunțat.

La caz, se constată că titularul cererii de recurs critică soluția instanței de apel, din considerentul aprecierii greșite a probelor care a generat achitarea inculpaților.

Astfel, în probarea alegațiilor invocate, recurentul a descris în conținutul recursului un șir de probe și circumstanțe, care în opinia sa nu au fost apreciate de instanța de apel la justa lor valoare sau au fost apreciate unilateral, creându-se astfel impresia că instanța este părtinitoare.

Cu referire la pretinsa încălcare admisă de instanța de apel prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la adoptarea soluției expuse desfășurat în *pct. 5 din prezenta decizie* și a cărei redare repetată nu este necesară.

În același context, în vederea respingerii argumentelor din recurs privitor la chestiunea de apreciere eronată a probelor, Colegiul penal amintește că la etapa judecării recursului ordinar nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a acestor instanțe.

Deci, instanța de recurs nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea achitării inculpaților de sub învinuirea imputată acestora prin rechizitoriu.

Mai mult, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la această etapă instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în cauză.

Analizând recursul acuzatorului de stat, prin prisma criticilor invocate, Colegiul constată că acesta nu și-a motivat recursul declarat în sensul soluției solicitate, iar instanța de recurs, pornind de la principiul contradictorialității în procesul penal și a efectului devolutiv al recursului ordinar prevăzut în art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, nu este în drept să judece recursul procurorului și în baza temeiurilor neindicate, invocând din oficiu circumstanțe care ar defavoriza situația titularilor dreptului de atac în privința cărora a fost declarat acest recurs.

Instanța de recurs conchide că, recursul de pe rol nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze recursul acuzatorului de stat cu circumstanțe în fapt și în drept, care ar agrava situația condamnatului și care ar justifica acest recurs. Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În context, Curtea Constituțională prin hotărârea nr. 4 din 07.02.2017 "privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi din articolele 424 alin.(2), 431 alin.(1) pct.1¹) din Codul de procedură penală și articolul 362¹ din Codul penal" (sesizările nr.145g/149g/2016), a notat că, "(...) spre deosebire de apel, efectul devolutiv al recursului este limitat la temeiurile de drept, fapt determinat de natura acestei căi de atac. Totodată, potrivit art. 424 alin. (2) din Codul de procedură penală, instanța de recurs nu este limitată doar la examinarea temeiurilor invocate de recurent, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, însă fără a agrava situația **condamnaților**.

De asemenea, potrivit art. 425 din Codul de procedură penală, instanța de recurs soluționând cauza nu poate crea o situație mai gravă pentru persoana în favoarea căreia a fost declarat recurs.

Prin prisma normelor enunțate, Curtea menționează că în ambele căi de atac instanța nu este în drept să agraveze situația unor titulari ai dreptului de atac".

În virtutea considerentelor expuse, Colegiul conchide că recursul ordinar declarat de acuzatorul de stat urmează a fi respins ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii contestate.

8. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2016, în cauza

penală în privința lui *Molojen Vladimir Andrei, Gumeniuc Anatolie Condrat și Goncearov Valeriu Chiril*, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 10 august 2017.

Președinte
Judecătorii

Petru Ursache
Constantin Alerguș
Vladimir Timofti
Ghenadie Nicolaev
Nadejda Toma

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

OPINIE SEPARATĂ

*formulată de judecătorul NICOLAEV Ghenadie conform art. 340 alin. (3)
Cod de procedură penală, pe cauza penală privindu-l pe **Molojen Vladimir,**
Gumeniuc Anatolie, Goncearov Valeriu*

27 iunie 2017

mun. Chișinău

Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție nr. 1ra-531/2017 din 27 iunie 2017 a fost respins, ca inadmisibil recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, cu menținerea deciziei contestate.

Cu soluția adoptată pe marginea acestei cauze penale nu sunt de acord, deoarece consider că în cazul dat urma să fie adoptată o hotărâre de admitere a recursului ordinar declarat, casarea totală a deciziei instanței de apel cu remiterea la rejudecare în aceeași instanță de apel, într-un alt complet de judecată.

În susținerea opiniei indicate supra, punctez următoarele considerentele.

Prin sentința Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 09 decembrie 2015, Molojen V., a fost achitat de sub învinuirea săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art. 327 alin. (2) lit. c) și art. 329 alin. (2) lit. b) Cod penal, pe motiv că acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele infracțiunii.

Prin aceeași sentință, a fost achitat și Gumeniuc A. de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 329 alin. (2) lit. b) Cod penal, iar Goncearov V., a fost achitat de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (3) lit. d) Cod penal, pe motiv că acțiunile inculpaților nu întrunesc elementele infracțiunii.

Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2016, apelul declarat a fost respins ca nefondat, fiind menținută fără modificări sentința.

Așadar, consider că în cauza dată, de către organul de urmărire penală au fost administrate suficiente probe încât să demonstreze vinovăția inculpaților Molojen V., Gumeniuc A., Goncearov V. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 327 Cod penal, din care considerente nu pot susține poziția instanțelor de fond, precum că acțiunile inculpaților nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor incriminate.

În continuare, referindu-mă la aprecierea instanței de apel precum că *„infracțiunea imputată inculpatului Molojen Vl. în baza art. 327 alin. (2) lit. c) Cod penal, este o infracțiune materială și se consideră consumată din momentul survenirii urmărilor prejudiciabile stabilite de lege. Atât în ordonanța de punere sub învinuire cât și în rechizitoriu, nu este reflectată o informație clară privind urmările prejudiciabile ale infracțiunii comise. În rechizitoriu a fost indicat numai faptul că „Cris Registru” a efectuat către SC „Alten-Com” SRL plăți în total de 128 139 lei, ceea ce constituie proporții deosebit de mari”, însă acuzatorul de stat nu a indicat că suma respectivă ar fi echivalentul daunelor materiale în proporții mari aduse ÎS „CRIS Registru”, ori intereselor ocrotite de lege a persoanelor fizice sau juridice.”*, menționez că în speța dată faptul că procurorul nu a indicat în ordonanța de punere sub învinuire și în rechizitoriu cui i-a fost cauzat prejudiciu material, reprezintă o eroare materială care ar urma să fie corectată în baza art. 249 Cod de procedură penală, deoarece în cazul dat este evident că prejudiciul a fost cauzat întreprinderii în care activau inculpații.

În situația dată, întreprinderea ÎS „CRIS Registru” este o întreprindere de stat al cărei capital social aparține în întregime statului, ceea ce denotă faptul că prin prejudiciul cauzat întreprinderii date, de fapt a fost prejudiciat bugetul statului.

Prin urmare, argumentul instanțelor de fond precum că nu au fost prezentate probe ce ar confirma legătura de cauzalitate între acțiunile inculpaților și urmările prejudiciabile survenite, nu este relevant de reținut, deoarece se formează o concluzie clară că în urma acțiunilor inculpaților a avut de suferit pagube bugetul statului.

Tot aici, doresc menționez faptul că, în cazul când instanțele de judecată constată neregularități la întocmirea rechizitoriului, ce reprezintă o eroare substanțială în formarea învinuirii de către acuzare, care încalcă dreptul la apărare reglementat de art. 6 §3 CEDO, instanțele de judecată urmau să adopte o sentință de încetare a procesului penal în baza art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, și nici de cum de achitare, precum a fost făcut în cazul supus judecării.

Față de considerentele ce preced, îmi exprim dezacordul cu colegii din completul de judecată pe marginea judecării cauzei date în ordine de recurs.

În temeiul art. 339 alin. (7) Cod de procedură penală, expun și semnez prezenta opinie separată în cauza dată, care o anexează la dosar.

Judecător

NICOLAEV Ghenadie